

A szupermen szociológiája

ÖNMAGÁBAN e hatalomváltás nem lenne elég a világ megváltoztatásához, amennyiben csak néhány egyénre szorítkozna. Ténylegesen a lelegeje óta, a legelső lépésektől kezdve a kereső rájött, hogy a szupermen jógája nem egyéni jóga, bár az egyén a munka kezdőpontja és eszköze, hanem kollektív jóga, a koncentrált evolúció egy formája, amiben az egyén csak egy előőr, a lehetőség elterjesztője, az új rezgés megtestesítője és közvetítője. Ez a Föld jógája. Mi különbséget hozna egy összhangjának hiú trónján egyedül üldögélő dicső szupermen? Jóllehet feltételezzük, hogy az elme jógáját tudatlanul végző első főemlősöknek nem kellett rengetegen lenniük; és mégis a mentális lehetőség átterjedt az egyikről a másikra. Ott volt „a levegőben”, ránehezedett a régi majomstruktúrára. Hasonló mód az emberfölötti lehetőség ott van a levegőben. Eljött az ideje. Hevesen dörömböl az emberi tudatosságon és az országon. Az emberek tudatlanul és akaratlanul végzik a szupermen jógáját. Ez nem egy előnyben részesített elmélet, hanem egy evolúciós tény, akár tetszik nekünk, akár nem. Csak a fő különbség a mentális előtti korszak és a miénk között, hogy az emberi tudatosságok bármennyire is zártak, makacsak, homályosak és kisszerűek, képessé váltak saját evolúciójuk irányának érzékelésére, és ennél fogva képessé, hogy felgyorsítsák, és átadják magukat a folyamatnak. Ez volt a mentális korszak egyedüli valódi célja: hogy ellenállhatatlanul elvezessen minket a ponthoz, ahol

át kell lépnünk valami másba, mindannyian együtt, pontosan tudatosságunk fejlődése és az erő révén, melyet közülünk mindannyian, és minden egyes ország felhalmozott egy kis egyéni buborékban. És az egységbe rendeződés új szintje bebizonyítja majd nekünk, hogy a szupermen nem az ember tagadása, hanem kiteljesítése, nem az elme tagadása, hanem megfelelő elhelyezése a sok ismert és ismeretlen eszköz között, amit az embernek használnia kell addig a napig, amikor belép az Igazság közvetlen hatalmának birtoklásába.

A nagyszerű cél – vagy inkább a következő cél, mivel a fejlődés végtelen – megértése a kulcsok egyike a kollektív megvalósuláshoz. Csak egy kicsiny repedésre van szükség az emberi tudatosságban, egy aprócska levegőért kiáltásra, egy nagyon kis imára, egy napon, ok nélkül, hogy az új Lehetőség berobbanjon, és megváltoztassa látásunkat, és a dolgok végzésének egész módját. Nem vár el nagy erőfeszítéseket vagy vesződéses fegyelmet, mint ahogy már mondtuk; az önfeledtség egy pillanatára vár, egy pici kiáltásra belül, egy felocsúdó kicsiny lángocskára. És ha egyszer az emberek, néhány ember belekóstolt abba a borba, sosem lesznek képesek visszatérni a szenvedés régi rutinjához.

Mi akkor azok szerepe, akik elkezdenek megérteni, és talán tapasztalni? Hogyan illeszkedik munkájuk az emberiség öntudatlan jógájába? Hogyan tud a mozgás szétterjedni és felgyorsulni? Miféle kollektív megvalósítást hozhatnak a világba, annak mintájaként, ami lesz?

Ezen új tudatosság első hulláma eléggé látható. Tökéletesen kaotikus. Az emberi lényeket váratlanul érte. Hullámmása megfigyelhető mindenhol: az embereket elfogja a kalandvágy vagy a tévelyeghetnék. Nekiindultak keresni valamit, amit nem értettek, de ami nyomta, sarkantyúzta őket belül. Útnak

indultak bárhová, kopogtattak minden ajtón, a jón ugyanúgy, mint a rosszon, áttörtek falakon és szélmalmonokon, vagy hirtelen elfogta őket a nevetés, otthagytak csapot-papot, és istenhozzádot kiáltottak a régi fennálló rendnek. Természetes, hogy az első reakció eltévelyedett, hiszen meghatározás szerint elhagyja a régi útvonalat, ahogy a főemlős hirtelen elhagyta a horda ösztönös bölcsességét. Minden egyes átmenet egy magasabb egyensúly felé először egy egyensúlytalanság, a régi egyensúly teljes széthullása. Ennélfogva ezek az egymást még csak nem is ismerő szupermen tanoncok a társadalom liberális szellemű elemei között lesznek leginkább megtalálhatók, az úgynevezett aszociálisok, az elfajultak, az általános börtön ellenszegülői, akik láznak valami ellen, amit nem ismernek, kivéve, hogy elégük van belőle. Ők az új kereszties lovagok kereszties hadjárat nélkül, a fanatikus párttagok párt nélkül, az „antik”, akik olyannyira elleneznek, hogy többé már nem akarnak semmi ellene-t vagy érte-t; valami teljesen mást akarnak plusz vagy mínusz nélkül, támadás vagy védekezés nélkül, fekete, jó, igen vagy nem nélkül, valami teljesen különbözöt és teljesen menteset a Gép pörgésétől, ami még mindég szeretné elkapni őket tagadásai hálójában, ugyanúgy, mint jóváhagyásai hálójában. Máskülönben, a spektrum ellenkező végén a szupermen tanoncok talán azok között lesznek megtalálhatók, akik beutazták az elme hosszú útját, labirintusait, végtelen biflázását, semmit meg nem válaszoló válaszait, ami mindig egy újabb kérdést vet fel, és egy még újabbat, megoldásait, melyek nem oldanak meg semmit, és teljes fájdalomteli körforgását – hirtelen jelentéktelenségét az út végén, ezer kérdés és ezer mindig romba dölt győzelem után, az a kis kiáltás, a végén egy a semmire bámuló ember kiáltása, aki hirtelen megint tehetetlen gyermekké

válik, mintha a fáradozás összes napja és éve sosem lett volna, mintha semmi, egyetlen valós másodperc sem történt volna harminc év alatt! Ekkor ők is nekivágnak az útnak. Ott is nyílt egy repedés a Lehetséges számára.

De pontosan a régi rend kigyomlálásának körülményei hiúsíthatják meg hosszú időre az új rend elérésére irányuló törekvést. Először is, ez az új rend nem létezik. Létre kell hozni. Egy egész világot kell feltalálni. És a vágyódó szupermen – vagy mondjuk egyszerűen „a valami másra” pályázó – szembe kell nézzen az elsődleges valósággal: a szabadság törvénye nagyon megerőltető, végtelenül megerőltetőbb, mint a Gép által ránk terhelt összes törvény. Ez nem valamiféle könnyű beleegyezés bármibe, hanem az ezernyi kis rabszolgaság gyökereinek módszeres eltépkedése; ez nem jelenti minden sorsára hagyását, hanem ellenkezőleg, az irányítás átvételét minden fölött, hiszen többé nem akarunk függeni senkitől és semmitől. Ez a felelősségvállalás mindenek fölött való gyakornoksága – az, hogy legyünk önmagunk, ami végső soron az, hogy legyünk minden. Ez nem egy menekülés, hanem egy meghódítás; nem egy vakáció a Géptől, hanem egy nagy Kaland az ember ismeretlenjébe. És mindennel, ami gátolhatná e legfelsőbb szabadságot, bármely szinten vagy bármely látszat alatt, meg kell harcolni ugyanúgy, mint a régi világ rendőrségével vagy törvényhozóival. Nem azért hagyjuk el a régi rend rabszolgaságát, hogy belezuhanjunk saját magunk legrosszabb rabszolgaságába – a drogok, egy párt, egyik vallás vagy egy másik, egyik szekta vagy egy másik, egy aranybuborék vagy egy fehér rabszolgaságába. A mindenre mosolygás, és a mindenhol fényként létezés egyetlen szabadságát akarjuk, egyformán nélkülözésben és pompában, börtönben és palotában, ürességben és teljességben – és minden

teljes, mert együtt égünk a mindent örökkön örökké birto-
koló egyetlen kis tűzzel.

Mit fognak tenni e még nem létező új ország vándorai, ezen emberfelettiék? Először is, talán nem fognak mozdulni egyáltalán. Talán megértették, hogy a változást belül kell elérni, mert ha semmi sem változik belül, soha semmi sem fog változni kívül évszázadokról évszázadokra. Talán pontosan ott maradnak, ahol vannak egy kis utcában, egy szürke országban, szerény áruhában, egy régi rutinban, de az többé nem lesz rutin, mert mindent egy másik nézéssel végeznek, más módon, más hozzáállással – egy, az összes módot megváltoztató belső módon. S ha kitartanak, észreveszik, hogy a magukban hordozott igaz fény egyetlen kicsiny csöppjének megvan a hatalma, hogy megváltoztasson mindent velük kapcsolatban. Szerény kis körzetükben az új világért dolgoznak, és kiváltanak egy kicsivel több igazságot a Földön. De egyetlen körzet sem kicsi, amikor rendelkezik *azzal* a középponttal, mivel *az* minden középpontja. Máskülönben, egy napon talán kényszert éreznek, hogy csatlakozzanak új világot építő társaikhoz, és velük építtessék közös vágyakozásuk egyfajta élő bizonyítékát, mint ahogy mások építettek piramisokat és székesegyházakat – talán az új világ egy városát, s ez egy nagyszerű birodalom, és egy nagy veszély kezdete.

Oly alaposan gépesítettek, tárgyiasítottak, kivetítettek voltunk idáig, az egyik vagy másik gépies készüléktől való függőségünk szokása által, hogy legelső reflexünk mindig külső eszközök keresése, azaz egy mesterkedés, mivel minden külső eszköz mesterséges, a régi hamisság része. Ezért kísértést érzünk majd, hogy terjesszük az eszmét, a Birodalmat, az összes létező hírverési csatornán – röviden, hogy bevonzzuk az új remény annyi támogatóját, amennyit csak lehetséges,

ami egykettőre egy új vallássá válik. Itt helyénvalónak tűnik idézni Sri Aurobindot, és pozitívan és erőteljesen megértetni kategorikus kijelentését: „Nem hiszek a reklámban a könyveket és efféléket kivéve, sem a propagandában a politikát és a szabadalmaztatott orvosságokat kivéve. De a komoly munka számára ez méreg. Ez szenzációt vagy népszerűséget jelent – és a szenzáció és a népszerűség kimeríti a hullámtaraján hordozott dolgot, és élettelenül, összetörve cserbenhagyja a semmi partjain –, vagy egy mozgalmat. Egy mozgalom az olyan munkában, mint az enyém, egy iskola vagy szekta, vagy valami más átkozott értelmetlenség alapítását jelenti. Azt jelenti, hogy haszontalan emberek százai és ezrei csatlakoznak, meghamisítják a munkát, vagy pompás bohózzattá redukálják, amiből a korábban leszállt Igazság visszahúzódik a titkosságba, vagy a csendbe. Ez történt a „vallásokkal”, és ez kudarcuk oka”.³⁰ Igaz, végül is, az összes ember, az egész Föld a szuperemberiséghez tartozik, de az új tudatosság ABC-je, uralkodó alapelve, a különbözőség az Egységben – és megpróbálni a szuperment előre lekorlátozni egy konfekció keretre, egy kiváltságos környezetre, egy állítólagosan egyedülálló és felvilágosodottabb helyszínre, nos ez visszazuhanás a régi bohózatba, és megint csak a régi emberi egó felfújása. Biztosak lehetünk abban, hogy az Összhang törvénye ezernyi módon és ezernyi álruhában fog dolgozni, végül is összegyűjtve a nagy, oszthatatlan áramlás milliárdnyi hangocskáját egy hatalmasabb, határok nélküli térbe. A Birodalom mindenhol egyszerre fog megszületni – már megszületett, suttog itt és ott, falakba ütközik vakon –, és fokozatosan feltárja igaz arcát, amikor az emberek már többé nem igyekeznek egy rendszer, egy logika vagy egy templom csapdájába ejteni, amikor itt lent már minden egy templom, minden szívben

és minden országban. És az embereknek még tudniuk sem kell, miképp készítették fel őket egy ilyen Csodára.

Azok, akik ismerik egy kicsit is, akik érzik, akik elkezdték érzékelni az Igazság nagyszerű Hullámát, ezért nem fognak beleesni a „szupermen toborzás” csapdájába. A Föld készültége egyenlőtlen; az emberek spirituálisan egyenlőtlenek minden ez ellen folytatott demokratikus tiltakozásunk dacára – bár lényegében egyenlőek és hatalmas kiterjedtségűek a nagyszerű Énben, és csak egyetlen test arcok millióival – nem mindannyian váltak azzá a nagyszerűséggé, amik. Még csak úton vannak, és néhányan andalognak, míg mások haladása gyorsabbnak tűnik, de az előzőek kerülő útjai szintén láthatatlan tartományunk nagyszerű földrajzának részei, késlekedésük vagy a fék, amit jelenteni tünnek mozgásunk számára, az általunk keresett tökéletesség teljességének része, ami az igazság egy nagyobb, lelkiismeretesebb keresésére ösztökél minket. Ők is odamennek, saját útjukon – és hát mi is lehetne az úton kívül, végül is, hiszen minden az Út? Ő, aki ismeri egy kicsit, aki érzi, legelsősorban saját húsában megszerzett tapasztalatból, hogy az embereket sohasem a mesterkedés hozza össze, és amikor ragaszkodnak mesterkedéseikhez, végül minden összeomlik, és a „találkozó” rövid; a gyönyörű iskola, a kedves kis szekta, a pillanat lelkesedésének vagy hitének szivárványszínű buboréka rövid életű. Egy finomabb és körültekintőbb törvény hozza őket össze, egy kicsinyke fénykéve belül, hunyorgó és szerény, de ami keresztül száguld időn és teren, és megérint egy hasonló sugarat itt és ott, egy ikerfrekvenciát, egy ugyanazon intenzitású fényforrást – és továbbmegy. Ötletszerűen megy, vonatra száll, repülőre, beutazza ezt az országot, és azt, azt hiszi, hogy ezt vagy azt keresi, hogy a kalandot keresi, az egzotikusot, drogot

vagy filozófiát – hisz. Sok dologban hisz. Azt gondolja, hogy meg kell szereznie ezt a hatalmat vagy azt a megoldást, ezt a csodaszert vagy azt a forradalmat, ezt a jelszót vagy azt. Úgy gondolja, hogy nekivágott, emiatt a szomj vagy amiatt a lázadás miatt, amiatt a boldogtalan szerelmi viszony vagy a tett szükséglete miatt, emiatt a remény vagy amiatt a régi leküzdhetetlen viszály miatt a szívében. De akkor nincs ott semmi ilyesmi! Egy nap megáll, anélkül, hogy tudná miért, anélkül, hogy tervezte volna, hogy ott lesz, anélkül, hogy kereste volna azt a helyet, vagy azt az arcot, azt a jelentéktelen kis falucskát az egyik vagy másik féltke csillagjai alatt – és ott van. Megérkezett. Felnyitotta egyetlen ajtaját, megtalálta rokon tüzét, azt a mindig is ismert nézést; és pontosan a megfelelő helyen van, a megfelelő időben, hogy elvégezze a megfelelő munkát. A világ egy mesés óraszerkezet, ha csak ismernénk azon kis máshelyeken ragyogó tüzek titkát, amelyek egy nagyszerű belső tengeren táncolnak, ahol kis csónakjaink vitorláznak, mintha egy láthatatlan jelzőtűz vezérelné őket.

**

Tíz vagy húsz, talán ötven van itt vagy ott, ezen a szélességi körön vagy azon, akik sóvárognak még egy igazabb földdarab után. Az emberek egy kis foltja növeszt egy igazabb létezést önmagában, talán hogy együtt létrehozzák a szupermen laboratóriumát, lefektessék az Igazság Városának első követ a Földön. Nem tudnak semmit, kivéve, hogy szükségük van valami másra, és létezik az Összhang Törvénye, a Jövő egy csodás, testet ölni törekvő „valamije”. Meg akarják találni azon testetöltés feltételeit, átadni magukat a próbálkozásnak, felajánlani szubsztanciájukat annak az élő kísérletnek. Nem tudnak semmit, kivéve, hogy mindennek különbözőnek kell

lennie: a szívekben, a gesztusokban, az anyagban és az anyag kezelésében. Nem egy új civilizációt igyekeznek létrehozni, hanem egy új embert; nem egy szupervárost a világ építményeinek milliói között, hanem egy lehallgató állomást a jövő erői számára, az Igazság végső jantráját, egy vezetéket, egy csatornát, hogy megpróbálják elkapni és leírni az anyagban a nagyszerű Összhang első hangocskáját, az új világ első kezelhető jelét. Nem pózolnak bármi bajnokának szerepében; nem védenek semmi szabadságjogot, sem pedig támadnak bármilyen -izmust. Egyszerűen próbálkoznak együtt. Saját tiszta kis hangocskájuk bajnokai, ami nem hasonlít a következő személy hangjára, és mégis mindenki hangja. Többé nem egy országból származnak, egy családból, egy vallásból vagy egy pártból; saját pártjukhoz tartoznak, ami senki másé, és mégis a világ pártja, mert ami igazzá válik egy ponton, az igazzá válik az egész világ számára, és összehozza az egész világot. Még egy feltalálásra váró családból származnak, egy még megszületendő országból. Nem próbálnak kijavítani másokat vagy bármit, ráönteni a világra öndicsőítő jótékonykodásokat, meggyógyítani a szegényt és a leprást; a kicsinység nagy szegénységét igyekeznek meggyógyítani önmagukban, a belső nyomorúság sűrű törpéjét, hogy visszaigényeljék az igazság egyetlen parcelláját önmaguktól, az összhang egyetlen sugarát. Mert ha azt a Betegséget meggyógyítjuk saját szívünkben, vagy néhány szívben, a világ olyannyira világosabb lesz, és saját világosságunk által az Igazság Törvénye külső kényszer nélkül jobban behatolhat az anyagba, és sugározhat mindenfelé. Milyen felszabadulást, milyen enyhülést tud egy saját szívében szenvedő ember elhozni a világra? Ők nem magukért dolgoznak, bár ők a tapasztalat elsődleges földje, de munkájuk egy tiszta és

egyszerű felajánlás afelé, amit valójában nem ismernek, de ami ott pislákol a világ szélén, mint egy újkor hajnala. Ők az új ciklus aranyásói. Átadták magukat a jövőnek, testüket és lelküket úgy, ahogy elindulunk az izzó parázsszőnyegen anélkül, hogy hátrapillantánánk. Ők a végtelen szolgái a végesben, a teljességé a parányiban, az örökkévalóságé minden egyes pillanatban és gesztusban. Megteremtik saját mennyországukat minden egyes lépéssel, és kifaragják az új világot a nap közhelyeiből. És nem félnek a kudarctól, mert maguk mögött hagyták a börtön kudarcait és sikereit – a helyes kis hangocska egyedüli tévedhetetlenségében élnek.

De az új világ építőinek óvakodniuk kell, hogy ne új börtönt emeljenek, legyen az akármilyen eszményi és felvilágosodott börtön is. Ténylegesen gyorsan meg fogják érteni, hogy ez az Igazság Város nem láthatja meg, és nem is fogja meglátni a napvilágot, amíg ők maguk nem élnek teljesen az Igazságban, és hogy az építési terület először, és leginkább saját átalakulásuk helyszíne. Nem téveszthetik meg az Igazságot. Félrevezethetünk embereket, adhatunk beszédeket, és hirdethetünk alapelveket, de az Igazság egy kicsit sem törődik vele. Rajtakap téged a tett közben, és visszadobja arcodba csalásodat minden lépésnél. Egy könnyörtelen fénycsóva, még akkor is, ha láthatatlan. És nagyon egyszerű; elkap minden alkalommal, minden fordulónál, és mivel ő az anyag Igazsága, tönkreteszi terveidet, megállítja gesztusodat, hirtelen alapanyag, munkás vagy pénzhiánnyal szembesít, lázadást szít, egymás ellen hergeli az embereket, lehetetlent és káoszt hint el mindenfelé – amíg a kereső hirtelen rájön, hogy rossz nyomon jár, az öreg, hamis struktúrát építgeti az új téglákból, saját kis egoizmusát izzadja ki, kis becsvágyát vagy kis eszményét, az igazságról és jóról alkotott saját szűk eszmé-

nyét. Így hát kinyitja szemét, kitarja karjait, ráhangolódik megint a nagyszerű Törvényre, engedi a Ritmust áramlani, és könnyűvé válik, tisztává és átlátszóvá, képlékennyé az igazság számára, a *valamivé*, ami igyekszik lenni – bármi, egészen addig, amíg *az*, a pontos gesztus, a helyes gondolat, az igaz működés, az önmagát kifejező tiszta igazság, ahogy kívánja, amikor kívánja, azon a módon, ahogy kívánja. Egy másodpercre elenged mindent. Egy másodpercre odakiált annak az új világnak – olyan új, hogy nem ért belőle semmit, de amit szolgálni akar, megtestesíteni, növeszteni e lázadó talajban. Mit számít, mit gondol, érez vagy tart, ó, mily különbséget jelent valójában? – csak hadd legyen az igaz dolog, az egyetlen szükséges és elkerülhetetlen dolog. És minden átbillen a fénybe – egy másodperc alatt. Minden azonnal lehetővé válik: az alapanyagok megérkeznek, a munkások és a pénz is, a fal leomlik, és a kis egoista struktúra, amit építgetett, egy még csak nem is gyanított, lendületes lehetőséggé változik. Megismétli e kísérletet százszor, ezerszer, minden szinten, személyesen és kollektívan, a hálószoza ablakának megjavításától a hirtelen millióig, ami „isteni adományként” érkezik, hogy felépítse azt az olimpiai stadiont. Nincsenek anyagi problémák soha; csak belső problémák vannak. És amennyiben az Igazság nincs ott, még a milliók is megrohadnak. Ez egy mesés tapasztalat minden percben, az Igazság próbatétele, és még csodásabban, az Igazság hatalmának próbatétele. Lépésről lépésre megtanulja felfedezni az Igazság hatékonyságát, egy tiszta kis másodperc mindenekfeletti hatékonyságát – belép a folyamatos kis csodák világába. Megtanul hinni az Igazságnak, mintha mindazon csapás, baklövés, összeütközés és zűrzavar tudatosan, türelmesen, de fáradhatatlanul vezette volna őt, hogy felvegye a helyes hozzáállást, hogy felfedezze

az igaz fogantyút, az igaz nézést, az igazság kiáltását, ami le-
dönti a falakat, és mindenféle lehetőséget enged kivirágozni
a lehetetlenségek káosza közepette. Ez egy felgyorsított át-
alakulás, megsokszorozza minden egyes ellenállás ugyanúgy,
mint minden egyes jó szándék – mintha, igazából, mind az
ellenállásnak, mind a jó szándéknak, a jónak és a gonosznak
át kellett volna változnia valami másba, egy másik akaratba,
a gesztust és a tettet minden egyes pillanatban eldöntő igaz-
ság akarat-látomásába. Ez a Jövő Városának egyetlen törvé-
nye, egyetlen kormányzata: a teljes Összhanggal összhang-
ban lévő tiszta látás, ami külső kényszer nélkül lefordítja az
érzékelte Igazságot tetté. A csalók önműködően kirekednek
az Igazság Erejének nyomása alatt, kiűzetnek, mint a halak
az oxigén puszta bőségével. És ha egy napon e tíz vagy ötven
fel tudja építeni az Igazság egyetlen kis piramisát, melynek
minden egyes követ a helyes hanggal illesztették helyére,
a helyes rezgéssel, egyszerű szeretettel, egy tiszta nézéssel és
hívással a jövő felé, a teljes város ténylegesen felépülne, mert
felépítették volna a jövő létezését önmagukban. És talán az
egész Föld úgy találná, hogy megváltozott ezáltal, mert csak
egyetlen test van, mert egy ember nehézsége a világ nehé-
zsége, a másik ellenállása és sötétsége az egész világ ellenállása
és sötétsége, és mert az a kicsiny jelentéktelen birodalom, az
az aprócska város a csillagok alatt, lehet, hogy maga a világ
Birodalma, átalakulásának jelképe, fájdalmának alkímiája,
egy új Föld lehetősége, a Föld egyetlen darabkájának és az
emberiség egyetlen darabkájának átalakulása révén.

Ezért lehetséges, hogy ez az építés alatt lévő Város hosszú
ideig egy olyan hely lesz, ahol a negatív lehetőségek kirívób-
bá válnak, ugyanúgy, mint a pozitív lehetőségek, az Igazság
fénycsóvjának fáradhatatlan nyomása alatt. És a hamisság

ügyes abban, hogy megkapaszkodják a jelentéktelen részletekben, az ellenállás pedig, hogy ráragadjon a visszautasítás jelévé váló hétköznapi apróságokra. A hamisság tudja, hogyan kell nagy áldozatokat hozni. Képes fegyelmezetten viselkedni, magasztalni egy eszmét, gyűjtögetni dicsőség plecsniket és piros pontokat, de elárulja magát a jelentéktelenben – az az ő utolsó menedéke. Valójában a játék az anyagban játszódik. A jövő Városa egy csatatér, egy nehéz kaland. Amit ott kint géppuskákkal, gerilla háborúkkal és dicsőséges tettekkel döntenek el, az itt a mocskos részletekben és a hamisság elleni láthatatlan háborúval dől el. De a kisszerű emberi egoizmus fölött aratott egyetlen győzelem viselősebb következményekkel a Föld számára, mint Ázsia összes frontvonalának átrendezése, mert ez a front, az egoizmus a világot megosztó eredeti szögesdrót.

**

Ezért a gyakornok szupermen nagyon korán elkezdheti csatáját, nemcsak magában, hanem gyermekeiben is, és nemcsak születésükkor, hanem közvetlenül fogantatásuktól.

Ólomburokban születünk. Teljesen körbevesz minket. Légmentes és láthatatlan, de ettől még ott van, beborítja legkisebb gesztusunkat és reakciónkat. „Konfekcióként” születünk, mondhatnák, de a készítés nem a mi sajátunk, sem a legjobb, sem pedig a legrosszabb. Van milliányi érzékelés, amelyek még nem gondolatok, hanem olyanok, mint a vágy és elutasítás magvai, a félelem illatai, a gyötrellem illatai, mint egy barlangjaink falát belepő finom penész-szövet: tiltások és tabuk rétegei, és néhány ritka engedély bedobva, mint egyazon sötét roham előli menekülés alagútjainkban. És mindezek közepette egy rémült és elveszett kicsi nézés – akinek

hamarosan megtanítják az „életet”, a jót és rosszat, a mértant és a tízparancsolatot. A kis nézés egyre fátyolosodik, tompul, és kétségtelenül elvész, miután megértettek övele mindent. Amiatt a nyilvánvaló és természetes feltételezés miatt, hogy egy gyermek nem ért semmit, és meg kell tanítani, hogyan éljen. De lehet, hogy egy gyermek nagyon is jól ért, még akkor is, ha az nem egyezik elmeszüleményeinkkel, és csupán azt tanítjuk neki, hogy temesse el tudását, helyettesítse egy őt örökre eltemető konfekció tudománnyal. Aztán életünk harminc évét fordítjuk arra, hogy lebontsuk, amit ők építettek, hacsak nem vagyunk egy fölöttébb sikeres alany, azaz szabatosan befalazottak, megelégedettek, udvariasak és diplomázottak. Ennél fogva a munka igen nagy része nem valami felépítése, hanem e bűbáj lebontása. Azt mondják nekünk, hogy e küzdelem gyümölcsöző, gazdagító, hogy fejleszti izmainkat és személyiségünket – mindez hamis. Megkeményít minket, harcizmokat fejleszt bennünk, és behajthat minket valami ugyanolyan kártékony „ellen”-be, mint az „erte”. Továbbá, nem személyiséget fejleszt, hanem egy álarcot, mert az igazi személy ott van, teljesen ott, mesterkéletlenül és szélesre tárva az újszülött szemeiben – mi csak hozzáadjuk a küzdelem nyomorúságát. Végképp hiszünk, hevesen és vakon a szenvedés hatalmában; ez volt egész nyugati civilizációnk tudatalatti bélyege az elmúlt kétezer évben. Talán szükséges volt, szubsztanciánk sűrűségét figyelembe véve. De a szenvedés törvénye a Hamisság törvénye – ami igaz, az mosolyog, ez minden. A szenvedés a hamisság jele, a hamisság terméke; kéz a kézben járnak. Azt hinni, hogy a szenvedés gazdagító, olyan, mint azt hinni, hogy a rák az istenek ajándéka – ám bár a rák is segíthet nekünk feltörni a hamisság kéréget. Mint az összes erény, e negatív erény folyamatos árnyékot hagy

rajtunk; és még az elhomályosítatlan Napot is beszennyezi. A csapások igazán és szükségszerűen otthagyják bélyegüket; megperzselődött szívű felszabadított lényeket hoznak létre, akik emlékeznek arra, hogy szenvedtek. Az az emlék még egy fátyol a mesterkéletlen nézésen. Az istenek törvénye egy napsütötte törvény. S talán Sri Aurobindo és Anya egész munkássága arról szól, hogy elhozza a világnak a napsütötte ösvény lehetőségét, amelyen a szenvedés, fájdalom és katasztrófa többé nem szükséges a fejlődéshez.

A szupermen tanonc nem hisz a szenvedésben. Az öröm révén való gazdagításban hisz; az Összhangban. Nem hisz a képzésben; az összes dolog és összes lény szívében rejlő igazság hatalmában hisz – ő csak segíti az igazságot növekedni, a lehető legkevesebb beavatkozással. Bízunk az igazság képességeiben. Tudja, hogy az ember mindig célja felé mozog, feltartóztathatatlanul, mindazok ellenére, amit mondtak vagy tanítottak neki – ő csak próbálja elnyomni azt az „ellenére”-t. Egyszerűen locsolgatja az igazság kis facsemetéjét – és akkor megint egy kis óvatossággal, mert néhány facsemete előnyben részesíti a homokos vagy sziklás talajt. De, legalább, abban a városban, vagy inkább a jövő laboratóriumában, a gyermek kevésbé fojtogató körülmények közé születik. Nem vetik alá agymosásnak. Nem találkozik minden utcasarkon sikoltó plakátokkal, nem rontja meg televízió, és nem mérgezik durva filmek, nem terheli az aggodalom, félelem vagy vágyakozás összes rezgése, amelyet anyja lelkiismeretesen gyűjtögetett méhében, „szórakoztató” olvasás, agytompító filmek, vagy egy szétszaggatott otthoni élet révén – mert minden feljegyzésre kerül, a legkisebb rezgés, a legenyhébb megrázó kódtatás, minden szabadon belép az embrióba, ottmarad, és felgyülemlik. A görögök ezt jól tudták, az egyiptomiak és az

indiánok is, akik a szépség és összhang különleges környezetével vették körül az anyát, hogy az istenek lehelete tudja áthatni minden napját és a gyermek minden lélegzését, hogy minden az igazság belélegzése lehessen. És amikor az anya és az apa eldöntötték, hogy gyerekük lesz, ezt úgy tették, mint egy imát, egy áldozatot a jövő isteneinek tetetöltéséhez. A vágyakozás csak egy szikrája szükséges, a könyörgés egy lángja, egy fénylő lélegzet az anya szívében ugyanazért a fényért, hogy válaszoljon, és lejjön az azonos láng, az élet rokon hevessége – amennyiben szűrkek és tompák vagyunk, csak az élettelen emberek millióinak szűrkeségét és semmiségét fogjuk behívni.

Azon Város gyermeke egy lánggal születik, öntudatosan, kényszerítés nélkül, anélkül, hogy le kellene bontania az állatiasság évezzereit vagy az előítéletek alvilágait. Nem vágják szakadatlanul a fejéhez, hogy meg kell keresnie megélhetését, mert senkinek sem kell majd kiérdemelnie a megélhetését a Jövő Városában, senkinek sem lesz pénze. Az életet az Igazság szolgálatának szentelik, mindenki képességének vagy tehetségének megfelelően, és az egyetlen keresmény az öröm lesz. Nem árasztják őt majd el kellekkel és tilosokkal; csak megmutatják neki az azonnali szomorúságot, amikor nem hallgat a helyes kis hangocskára. Nem gyötrik azzal az elképzeléssel, hogy munkát találjon magának, legyen sikeres, tornássa másoknál magasabb rangba magát, szerezzen magasabb fokozatokat, mivel senki sem sikeres vagy vall kudarcot a Jövő Városában, senkinek sincs „munkája”, senki sem élvez előnyt valakivel szemben; az egyetlen munkát végzik: törekednek a tiszta kis hangra, ami megvilágít mindent, elvégez mindent helyettünk, gondoskodik mindenről számunkra, egyesít mindent nyugodt összhangjában, és az egyetlen si-

ker, hogy összhangban van önmagával és az egésszel. Nem azt tanulja, hogy függjön egy tanártól, egy könyvtől vagy egy géptől, hanem hogy arra a kis belső lángra bízza magát, arra az eleven kis áramlatra, ami vezeti lépteit, készletti felfedezésekre, és csak úgy véletlenül elhozza számára a tapasztalatokat és tudást erőfeszítés nélkül. És megtanulja művelni testének képességeit, ahogy manapság mások művelik a nyomógombok képességeit. Készségei nem korlátozódnak a látás és megértés konfekció formáihoz; egy látásmódot táplálnak benne, aminek semmi köze a szemekhez, egy megértést, ami nem a könyvekből származik, más világok álmait, amelyek előkészítik a holnapét, a közvetlen kommunikációt, azonnali intuíciókat és finom érzékeket. És amennyiben még mindig használnak gépeket a Jövő Városában, megmondják neki, hogy azok csak időleges mankók, amíg meg nem találjuk saját szívünkben a tiszta Hatalom forrását, ami egy nap átalakítja az anyagot, ahogy most zöld mezővé alakítunk egy üres papírlapot néhány ceruzavonással. Meg tanítják neki a Nézést, az igaz és hathatós nézést, a teremtő, a mindent megváltoztató nézést – megtanítják használni saját erőit, hinni igazságának erejében, és hogy minél tisztább és világosabb ő, minél nagyobb összhangba kerül a Törvénnyel, annál inkább válaszol az anyag az Igazságra. És ahelyett, hogy belépne egy börtönbe, a gyermek egy nyitott világba lép, ahol minden lehetséges – ahol minden *ténylegesen* lehetséges –, mivel nincs semmi lehetetlen, kivéve azt, amiben hiszünk. Végül a gyermek felnő a természetes egység légkörében, mentesen a „te”-től, „én”-től, „tiéd”-től vagy „enyém”-től, ahol nem folyamatosan arra tanítják, hogy húzzon föl ernyőket és mentális akadályokat, hanem hogy legyen tudatosan az, ami öntudatlanul mindig is volt az idők kezdete óta: hogy kiterjessze magát mindenbe,

ami van, és él, hogy érezzen mindenben, ami érez, hogy megértést nyerjen egy azonos, mélyebb légzés révén, egy mindent hordozó csend révén, hogy felismerje ugyanazt a kis lángot mindenhol, hogy szeresse ugyanazt a kis áramlást mindenhol, és hogy az én legyen mindenhol, az ezer különböző arc mögött, és az ezer zenében, ami egyetlen zene.

Akkor nem lesz több korlát belül vagy kívül. Semmi több „akarom”, „elveszem”, többé semmi hiány vagy hiányzás, többé semmi korlátozott és magányos én, semmi ellene vagy érte, jó vagy rossz. Egyetlen egyedüli legfelső Összhang lesz testek ezreiben, pengetve húrjait ebben vagy abban, ebben a körülményben vagy abban a balesetben, ebben a gesztusban és abban, egyesítve mindent egyetlen mozgásban, melynek minden egyes másodperce tökéletes, és minden tette igaz, minden szó pontos, minden gondolat helyes, minden sor ritmikus, minden szív egyszólamú – és az igazság megoldvasztja az anyagot helyes látomásának megfelelően. És e kis város korlátok nélkül sugároz igazságának egyszerű hatalma révén, bevonzva, amit be kell vonzani, elhajítva, amit el kell hajítani, egyszerűen koncentrációjának saját erejénél fogva, megérintve a világmindenség e pontját vagy azt, e lelket vagy azt, válaszolva ezernyi láthatatlan hívásnak, folyamatosan kibocsátva magas, tiszta hangját, ami derűsebbé teszi majd a világot, és világosabbá a szíveket, mindenki tudtán kívül.

Mert ilyen az Igazság, oly egyszerű, hogy senki sem látja, oly könnyű, hogy egy másodperc alatt körbeutazza a világot, kioldja a csomókat, átlépi a korlátokat, és szétpermetezi csodás lehetőségét az összes lehetetlenség közepette, a legkisebb hívásra.